

13 April

Geen Martin Air, geen rechtstreekse vlucht en vooral geen pa in de buurt. Op totaal andere wijze dan alle andere keren ga ik dit keer mijn vrienden bezoeken en de lokale bevolking helpen. In januari al wat voorbereidingen gedaan samen met pa en in de tussenliggende periode heeft Ruzain al veel voor ons voorbereid. Ik heb er enorm veel zin in, zeker omdat we dit keer zoveel positieve reacties hebben gehad en omdat we financieel goed voorzien zijn. Amsterdam-Frankfurt verloopt voorspoedig en na een paar heerlijke deuchte pilzen vertrek ik precies op tijd via Frankfurt naar Colombo. Goeie vlucht, perfect plekkie en lekker glaassie cognac.

14 April

Na zo'n 24 uur reistijd landen we op Colombo. Ik zat nog wel even in de rats vanwege de verscherpte controles i.v.m. aanslagen door Tamils. Gelukkig loopt er een groep Indiërs voor me waardoor ik totaal geen aandacht krijg. Mijn grote vriend Ruzain staat al te wachten. In verband met het Boeddhistisch nieuwjaar zijn er veel mensen vrij waardoor het heel stil is op de weg. Zodoende zijn we al na 2 uur in Galle terwijl we er anders 5,5 uur overdoen. Na een paar uurtjes slaap gaan we gelijk aan de slag.

Er zijn al veel afspraken gemaakt. Een nadeel is wel dat een afspraak hier tig keer verandert en dat valt niet altijd mee voor een westerling met een strakke tijdplanning. In Januari hadden we met de plaatselijke overheid gesproken om, als we het financieel voor elkaar zouden krijgen, een complete wijk van water te gaan voorzien. Nu aangekomen blijken al veel huizen voorzien te zijn van water doordat een andere particuliere instelling hier in maart al veel mensen heeft geholpen. Prima natuurlijk, daardoor kunnen wij weer wat anders aanpakken. We waren al benaderd door diezelfde plaatselijke overheid of we een school konden helpen. Het betreft hier een school die dolgraag kinderen willen helpen waarvan de ouders geen geld hebben voor schoolboeken en schriften. Een andere instelling betaalt het schoolgeld en wij besluiten nu de schoolboeken en schriften te financieren.

Weer thuis aangekomen komt er een arts aanlopen die van ons werk in SL gehoord heeft. Deze arts werkt door de weeks voor de overheid en in het weekend geeft hij al z'n vrije tijd aan de allerarmsten. Hij verleent gratis consulten en medicijnen. Hij werd gesponsord door een instelling uit Duitsland maar door de dreigende burgeroorlog en alle aanslagen komt er geen geld meer binnen. Samen met zijn vrouw betaalt hij al vanaf januari alles uit eigen zak. Om kosten uit te sparen verricht zijn vrouw alle schoonmaakwerkzaamheden, het steriliseren van alle apparatuur enz. Helaas komt bij hun ook de bodem in zicht en moeten ze binnenkort de beslissing nemen om deze kliniek te sluiten. We besluiten een kijkje te gaan nemen in deze kliniek en zien met eigen ogen hoe bitter noodzakelijk deze hulp is en we besluiten om te gaan informeren op wat voor manier we het beste dit fantastische echtpaar kunnen helpen. We beloven hem om zo spoedig mogelijk terug te komen. Nog onder de indruk van dit echtpaar gaan we terug naar Ruzain's huis.

We krijgen van Fausina (vrouw van Ruzain) een heerlijke maaltijd voorgeschoteld en daarna stap ik dodelijk vermoeid m'n bed in. Het is zo ongelooflijk bloedheet op het moment in Sri Lanka dat, in combinatie met slaapgebrek door de lange reis, warmte en veel regelen je bed je grootste vriend is op het moment.

15 April

Via internet ben ik in contact gekomen met de stichting Help Sri Lanka Nu. Ik las op hun site dat ze zich o.a. bezig hielden met het ondersteunen van een kindertehuis in Maggana ongeveer 2 uur rijden vanaf Galle, richting Colombo. Via Hans en Rianne (contactpersonen van deze stichting) had ik een telefoonnummer gekregen van het tehuis en heb ik voor vandaag een afspraak gemaakt met Father Arul; de geestelijke vader van dit tehuis. Veel weeshuizen zitten na de Tsunami vol. Vanuit de overheid is er helaas weinig steun om wat voor reden dan ook.

Na een lange rit in de bloedhitte hadden we het tehuis eindelijk gevonden en krijgen we een rondleiding. Dit tehuis kan zich al jaren voorzien van water en voedsel doordat ze een eigen boerderij hebben waarop ze zowel dieren als groenten verbouwen, voor de verkoop en voor zichzelf. De huisvesting was hier voor de 110 kinderen slecht totdat Portugezen en Hollanders dit tehuis zijn gaan helpen. Zij hebben hier geweldig werk verricht door een nieuw slaapcomplex te bouwen waardoor elk kind een eigen bed heeft met kledingkast. Ook de keuken faciliteiten zijn volledig vernieuwd en men heeft een mooie ruime eetzaal waar je nu gewoon op een fatsoenlijke manier met 110 kinderen kan eten. Momenteel is men druk bezig met het bouwen van een ziekenzaal. Hard nodig want als 1 van de kinderen ziek is moet hij zo snel mogelijk apart verzorgd worden zodat hij niet de andere 110 kinderen aansteekt. Stichting Help Sri Lanka Nu is hard bezig fondsen te verwerven voor dit belangrijke gebouw. Verder laat hij ons een lokaal zien waar de kinderen een timmermansopleiding kunnen krijgen en een gebouw waar men computerles kan volgen (gesponsord door Italianen) zodat de kinderen als ze eenmaal het huis verlaten een goede toekomst op kunnen bouwen.

Op het moment wordt er voor de kinderen gekookt op houtvuur, omdat er door de droogte geen biogas gewonnen kan worden, dat valt niet mee voor 110 kinderen. Op het moment is er geen geld om het gasfornuis te voorzien van gasflessen. We besluiten om te gaan informeren wat dat kost en als dat haalbaar is om dit tehuis van 2 grote gasflessen te voorzien. Het mooie van deze leiding is dat ze samen met de kinderen van alles doen om zichzelf te onderhouden en niet hulpeloos af te wachten.

Na beloofd te hebben dat we nog iets van ons zullen laten horen vertrekken we weer richting Galle.

Ik wil nog een kindertehuis bezoeken van SOS Kinderdorpen. Ik heb hier al eens over gehoord en heb nu de kans om te kijken of zij waarmaken want ze in hun folders beloven.

En inderdaad, werkelijk alles is hier perfect geregeld. 10 huizen waar 10 kinderen in wonen onder leiding van een vrijgezelle Sri Lankaanse vrouw die al haar tijd geeft aan deze kinderen.. Gebouwen waren perfect verzorgd en keurig onderhouden. Ook de kinderen zagen er gezond uit. Hier zag ik eindelijk een organisatie die doen wat zij beloven en waar wij totaal overbodig zijn.

Bij het andere tehuis wat ik bezoek is de situatie totaal anders. Vanwege het boeddhistisch nieuwjaar is het gekwalificeerde personeel niet aanwezig. De opvang wordt tijdelijk door vrijwilligers gedaan. Er zitten hier vooral jonge kinderen die door de tsunami wees geworden zijn. De kinderen zitten in een grote zaal, het is er niet schoon, bloedheet en het ruikt niet fris. De kinderen van 1 tot 2 jaar mogen even naar buiten. In een mum van tijd heb ik zo'n 2 kinderen op m'n nek, 3 aan mijn benen en in elke arm ook nog eentje. Het interessantste aan mij vonden ze mijn zonnebril en de haren op mijn armen. Deze worden er dan ook veelvuldig uitgeplukt. Omdat het juiste personeel niet aanwezig is besluiten we hier later in de week terug te keren.

's Avonds hebben Ruzain en ik gezocht naar wat leveranciers voor de medicijnen die we aan willen schaffen voor de kliniek die we bezocht hebben. Morgenmiddag gaan we de schoolboeken uitdelen aan de kinderen. Een groot project wat bijna 3000 euro kost. Met ruggespraak van thuis hebben we besloten om dit toch te doen omdat een opleiding voor de kinderen erg belangrijk is. Doordat veel ouders na de tsunami werkloos zijn geworden of invalide zijn geraakt of overleden zijn is het erg moeilijk voor veel kinderen om schoolboeken aan te schaffen en ander lesmateriaal. Mijn vrienden hier hebben van alle boeken pakketjes gemaakt waardoor het grootste werk al gedaan is. Het is 22:00 uur en we gaan naar bed. Wederom veel te warm geweest vandaag en vermoeid zeggen we elkaar welterusten.

16 april

Heerlijk geslapen. Voor mij echt verwennerij want thuis ben ik al geen slaper laat staan hier in de bloedhitte en allerlei geschreeuw van dieren om je heen. Na een waanzinnig ontbijt met o.a. fruit wat hier zo aan de boom groeit gaan we een gesprek aan met de arts die we deze week bezocht hadden. We hebben bij wat instellingen en andere artsen gevraagd wat de kliniek nodig heeft om financieel rond te kunnen komen. Er is ons verzekerd dat de kliniek goed moet kunnen draaien van 100 euro per maand. We hebben het besluit genomen dat ik hier voor een jaar lang geld achterlaat en dat de dokter 12 bonnetjes krijgt om maandelijks geld te komen halen om de kliniek draaiende te houden en zo de allerarmsten hulp kan bieden. We laten 15000 rupees hier wat neerkomt op 1200 euro. Ook kopen we voor Euro 250 medicijnen zodat alle consulten en recepten 1 jaar gratis gedaan kunnen worden. Om een massale toestroom tegen te gaan (zodra mensen horen dat alles gratis is komen ze ook langs als ze een bloedneus of zere teen hebben en willen ze

een pilletje) besluiten we per consult 30 rupees te rekenen dit is nog geen tien eurocent Er word ons aangeraden om dit echt te doen omdat het anders uit de hand loopt. Deze 10 cent wordt gebruikt om de kliniek schoon te houden en als er echt mensen zijn die helemaal nikkes noppes nada hebben hun een beetje geld mee te geven voor verzorging. De arts bedankt me 1000 maal en vertrekt met een enorme grijns op z'n gezicht richting z'n dagelijkse werkzaamheden.

Ruzain en ik gaan op pad om de medicijnen aan te schaffen. Geen gemakkelijke opgave want de apotheek heeft niet zo'n grote voorraad voor handen. Uiteindelijk hebben we alle medicijnen bij elkaar vergaard (de meest voorkomende) zodat de kliniek een jaar lang veilig gesteld is. We rijden naar huis om de medicijnen te sorteren.

Rond 15:00 uur vertrekken we naar het gemeentehuis om samen met de Deputy Major het schoolboeken project van start te laten gaan. Tegen 4en komen we aan bij een het gebouw wat door moet gaan voor school. Het blijkt dat dit één van de armere scholen is waar veel Tsunami slachtoffertjes ondergebracht zijn. Werkelijk een enorme massa van kinderen en ouders loopt rond . Het is een onvoorstelbare herrie. Alles loopt rond en praat door elkaar. Ruzain , de deputy major en ik mogen als eerste naar binnen. Op een soort podium liggen 325 pakketten met schoolboeken, schooltas, rekenmateriaal en nog wat schrijfmateriaal. Alle pakketen zijn genummerd met het juiste klas nummer en op elke pakket staat een sticker waar op staat dat het door Mr Robert en Mr Gerard gesponsord is (uiteraard vertel ik hier dagelijks dat alles met hulp van vrienden en relaties uit Nederland alleen maar mogelijk is ,maar goed) Alles is keurig voor elkaar. Typisch Ruzain, dit bevestigt maar weer dat we zonder hem en zijn hulpstroepen dit alles niet kunnen doen, niet op zo'n betrouwbare wijze. De zaal is inmiddels gevuld met 325 opgewonden kinderen en ouders en één voor één worden de kinderen naar voren geroepen om hun pakket in ontvangst te nemen. Dit zijn zulke dankbare momenten, de kinderen hebben een smile van Sri lanka tot Nederland op hun gezicht en bedanken allemaal netjes. Echt schitterend om te doen. Ook het Sri Lankaanse journaal heeft inmiddels lucht gekregen van onze werkzaamheden en zijn ter plekke aanwezig voor een reportage. Na ongeveer 2 uur is alles uitgedeeld en staan we voldaan bij te komen. Een enorm kostbaar project maar een super bestemming, volgens ons het geld meer dan waard.

We spreken met de deputy major af dat we morgen met hem verder praten over het wel en wee in de regio. Hierna rijden we snel naar huis want we hebben nog een afspraak met de vissersfamilie. Deze mensen hebben we vorig jaar aan werk geholpen. Zij hebben zodoende in een Tsunami dorpje een huisje kunnen bemachtigen maar dit ligt zo ver van school verwijderd dat hun dochttertje elke ochtend heel vroeg moet vertrekken om op tijd op school te komen want geld voor een fiets is er nog eventjes niet. Nou das mooi want dat geld hadden wij wel, dus gaan we haar nu een fiets brengen. Daar aangekomen (ze wisten niet dat we kwamen) sprong het hele gezin op toen ze zagen dat we onze in januari beloofde

fiets kwamen brengen. Het meisje speerde op de fiets af maakte een diepe buiging en bedankte in gebrekkig engels en fietste er daarna vandoor. Geweldig. Heerlijk om te zien dat het dit gezin goed gaat. Na helemaal volgestopt te zijn met eten namen we afscheid en vertrokken richting Ruzains huis om alle uitgaven weer op een rijtje te zetten en nieuwe dingen te plannen.

We maken een afspraak met Father Arul voor 18 april. We hebben via via voor een schappelijk bedrag 2 gasflessen kunnen kopen. Als het financieel lukt willen we hem ook nog wat contant geld geven zodat de flessen ook nog eens een keer extra gevuld kunnen worden. De dag zit er weer op en iedereen vertrekt langzaam richting huis. Gauw nog even douchen (het is echt niet uit te houden qua hitte zelfs niet voor de Srilankanen) en dan naar bed.

17 April

Ja hoor, we zijn dr weer....waardeloos geslapen. Het is rond 4en en ik kom niet meer in slaap. Zeker niet als je naar alle verschillende dierengeluiden lig te luisteren. Als dan ook nog de gebedsoproep begint ga ik er maar uit. Kan ik mooi m'n verslag nog uitwerken voor het ontbijt en doormailen naar ma die het dan weer bij werkt voor me. Rond 08:00 staat mijn ontbijtje weer klaar en in mn eentje geniet ik van het ontbijt, de stilte en nog even de rust. Toch wel raar zo zonder Pa. Niet even overleggen over gedane zaken of over dingen die moeten gaan gebeuren of gewoon even slap ouwehoeren over voetbal, de familie of weet ik veel wat. Van lieverlee druppelen de hulptroepen weer allemaal binnen.

We beginnen de dag met het overhandigen van de medicijnen voor de dokter. De man is ons heel dankbaar.

Daarna vertrek ik samen met Raseek naar de school van Risla. Raseek is de oom van Ruzain en Risla is de dochter van Raseek. Suus en ik sponsoren dit meisje privé omdat ze erg goed kan leren maar haar ouders hebben geen geld voor speciaal onderwijs. Ze had al eens gevraagd of ik een keer op haar school kwam kijken. Onderweg koop ik nog 2 zakken lollies zodat Risla kan trakteren op school. Nadat we haar klaslokaal hebben gevonden en ze mij weer ziet, springt ze in de lucht en schreeuwt het uit van vreugde. Ze vertelt iedereen wie ik ben en ze deelt alle lollies uit. Dit soort momentjes zijn voor mij goud waard. Als Risla in de toekomst goed terecht komt is daar weer een hele familie mee geholpen en daar gaat het mij en Suus om.

De telefoon rinkelt alweer want Ruzain heeft een afspraak gemaakt met het weeshuis waar we zondag al geweest waren, alleen waren toen de juiste mensen niet aanwezig. Raseek en ik fietsen snel terug en samen met Ruzain en Naseem (oom van Ruzain die chauffeur is van een hoge overheidspief en daardoor ook een grote hulp voor ons is i.v.m. projecten en hij ook de juiste ingangen weet) rijden we naar het weeshuis. We spreken met de verantwoordelijke en ze legt ons uit waarom het er allemaal zo onverzorgd is. Het tehuis is recentelijk opgelicht voor behoorlijk veel geld. De verantwoordelijken daarvoor zijn inmiddels ontslagen en er is een nieuw

hoofd benoemd. De ondersteuning van de overheid is lang niet toerijkend. Er moet op allerlei dingen bezuinigd worden. We besluiten om naar de supermarkt te rijden en schoonmaakmiddelen in te slaan, zoals dweilen, dethol, bezems enz.

Tegelijkertijd kopen we ook nog melkpoeder voor de allerkleinsten.

Als verrassing kopen we nog 2 zakken speelgoed om uit te delen aan de kinderen. Ik verheug me erop om die kleintjes lekker te verwennen. Eenmaal binnen in deze vertrekken stormen ze op me af zodra ze zien wat ik bij me heb. Voor iedereen hebben we wat en al snel is het een grote gezellige bende in het vertrek. Echt super om hier de boel eens op te vrolijken, „Alles wat we gegeven hebben wordt netjes genoteerd en we ontvangen hier een kopie van. Met een voldaan gevoel vertrekken we weer richting Ruzains huis. Het is inmiddels al 15.00 uur..

We gaan snel richting huis om onszelf op te frissen en daarna gauw weer door naar de afspraak met de Deputy Major. Hij bedankt ons uitgebreid voor het sponsoren van het schoolboekenproject en alle gedane hulp in het verleden. Ik vraag hem wat er nog meer op de lijst staat. Ook wil ik weten waarom het waterproject opeens niet meer uitgevoerd hoeft te worden want daar had hij met nadruk om gevraagd in januari. Hij legt uit dat er vanuit de overheid een bepaald fonds vrij kwam dat besteed mocht worden in de regio Galle. Omdat de wateraansluitingen bitter hard noodzakelijk waren hebben ze daarvoor dat geld gebruikt . Hierdoor kwam wel het schoolboekenproject te vervallen, vandaar dat wij benaderd werden om dat te financieren. Hij geeft ons een lijst met nog andere projecten die gefinancierd moeten worden.

We nemen de lijst mee naar huis en beloven dat we over het e.e.a. gaan nadenken en hem zo spoedig mogelijk laten weten wat we kunnen doen.

Hierna rijden we naar het Waterboard. Dit bedrijf levert wateraansluitingen. Ruzain heeft gevraagd om voor een 10 tal families die hij persoonlijk kent en waarvan hij weet dat zij nog geen wateraansluiting hebben dit te regelen. De offerte had hij al aangevraagd. Hier lopen we weer eens tegen de ENORME bureaucratie op van Sri Lanka. We moeten eerst weer een nieuwe offerte laten maken omdat het vorige formulier 2 dagen verlopen is en zo gaat het nog even door. Handtekeningen die ze moeten hebben, identificatieformulieren van de families enz enz. En als dan eindelijk het één en ander geregeld is, is degene die zijn handtekening voor accoord moet geven een dagje vrij zodat we weer tot morgen moeten wachten. Hier kan ik slecht mee omgaan en dat is ook te merken. Ruzain sust gelukkig mn irritatie, het zal ongetwijfeld ook wel aan de lange dag en de warmte liggen. Weer gekalmeerd vertrekken we naar Ruzains huis waar ik nog een afspraak heb met een man die arbeidsongeschikt is geraakt en daardoor ontslagen is. Deze man heeft zelf 30000 rupees gespaard en komt 10000 rupees tekort om z'n eigen kleine winkeltje te openen. Bij de pakken neer gaan zitten wil hij niet en kan hij niet, anders komt er helemaal geen geld meer binnen. Ik besluit hem een duwtje in de rug te geven en schenk hem de 10000 rupees zodat hij volgende week z'n winkeltje kan opstarten. Super voorbeeld van mensen die ik graag help.

Arbeidsongeschikt, gaat niet bij de pakken neer zitten, zelf al gespaard komt alleen nog iets tekort. We hebben hele goeie ervaringen met deze manier van hulp bieden. Hierdoor is mijn humeur weer verbeterd en terwijl iedereen gaat relaxen op het strand blijf ik lekker even alleen achter zodat ik op m'n gemak aan het verslag kan werken en zodoende alles weer van me af kan schrijven.

18 April

Heerlijk wakker geworden. Suus en Pa zijn allebei weer een jaartje gezond ouder geworden (wel vreemd, zover van huis terwijl zij jarig zijn) en de Zinkweg is gepromoveerd naar de 3e klasse, helaas op SHO terrein maar goed dat is nu eenmaal het huidige beleid. kHeb goed geslapen dus uitgerust en met veel zin sta ik rond 06:00 op. Op m'n gemak wat laatste puntjes op de I gezet in het verslag en 'weer doorgemailed naar ma, voor de rest alles financieel weer geupdated zodat ik weet wat ik nu nog kan uitgeven. Na het ontbijt verschijnt Raseek. Op mijn verzoek in m'n lievelingsauto, een Jeep Wrangler en dan wel zo oud mogelijk. Firnas, de zwager van Ruzain heeft zo'n auto en die mochten we lenen. Heerlijk vrij gevoel in deze jeep cabrio. We vertrekken vandaag naar Maggona, het Don Bosco Boys Home. Met 2 gasflessen in ons bezit en contant geld om voor een jaar lang de flessen te kunnen vullen rijden we richting Maggona wat ongeveer 2 uur rijden is. Ik geniet echt van de rit. Heerlijk open rondrijden in de zinderende hitte en alle bedrijvigheid rondom me heen aanschouwen. Onderweg heb ik ongeveer 7 bijna doodervaringen want ze rijden echt als dwazen hier en een snelweg is er niet in Sri Lanka. We komen eindelijk bij het tehuis aan en veel kinderen staan ons al op te wachten. Ook Brother Arul staat al op de uitkijk. We gaan meteen richting keuken met de 2 gasflessen. De man is enorm blij en blijft ons bedanken. Ook het keuken personeel staat met een glimlach de gasflessen aan te sluiten. Het krakkemikkige hokje waar men al weken lang een houtskooluurtje brandend hield wordt gelijk aan z'n lot overgelaten en de eerste lunch wordt op het gas bereid. Ik vraag Arul wat ik het best voor de kinderen als extraatje kan kopen om ze even lekker te verwennen. Arul vertelt dat ze gek zijn op ijs, iets wat hier een behoorlijke luxe is. In de jeep scheuren we naar een winkeltje om 60 ijsjes aan te schaffen. Terug gekomen worden de kinderen strak in het gelid naar voren geroepen om het ijsje in ontvangst te nemen. Ze glunderen en bedanken allemaal in het engels. Ik ben super blij dat ik ook nog een enveloppe bij me heb met aardig wat contanten want dit weeshuis heeft echt wat middelen nodig. Na een uitvoerig gesprek met Arul over het wel en wee in Sri Lanka (grootste probleem is het geweld in het noorden waardoor er per dag veel wezen extra komen) neem ik afscheid en ik beloof in de toekomst hem zeker niet te vergeten. Per kind heeft hij ongeveer 3000 rupees nodig om hen maandelijks goed te verzorgen en in alle levensbehoeften te voorzien. Van de regering krijgt hij er 300 dus.....steun van buitenaf is meer dan welkom.

Na een heerlijke rit terug komen we weer aan bij Ruzains huis. Echt geweldig om in deze jeep te rijden. Firnas en Chootan zijn inmiddels aangekomen. Deze jongens ken ik al van onze eerste keer in SL dus het weerzien is hartelijk. Zeker Firnas wil ik spreken omdat hij ons qua advisering goed kan helpen met eventuele nieuwe projecten. Firnas geniet veel aanzien in de Galle gemeenschap omdat z'n vader een bekend lokaal politicus was. Hij heeft dezelfde karaktertrek als z'n vader, zeer sociaal, zakelijk en uitermate vriendelijk. Vanavond spreken we af met elkaar. We hebben al ruim 6000 euro uitgegeven, dus we moeten even goed overleggen waar nog de meeste hulp nodig is.

Na het eten duiken Firnas, Ruzain en ik het kantoor in. Er zijn momenteel een 10tal wateraansluitingen echt dringend nodig bij mensen die mensonwaardig leven op het moment. Dit zijn de families waar Ruzain en ik gister al voor weggeweest zijn. We besluiten in ieder geval deze 10 aanvragen in behandeling te geven bij de waterboard zodat ik ze voor vertrek kan afrekenen en ik zeker weet dat de mensen een goede wateraansluiting hebben. Weer een dikke Euro 1000 goed besteed. Daarna vertellen ze dat er in de buurt een school is die vrij achteraf ligt en waar voor het grootste gedeelte de allerarmsten les krijgen. Vorig jaar hebben we deze school geholpen met een wateraansluiting. Zij hebben een groot tekort aan schoolborden. Momenteel schrijft men op de betonnen muur. Ik besluit om daar een kijkje te gaan nemen. Daarna komt het verzoek waar ik al een beetje "bang" voor was. Habantota.

Habantota is een dorp wat tijdens de Tsunami compleet van de kaart geveegd is. Duizenden zijn hier verdronken toendertijd en de laatste 2 keer dat ik hier geweest ben was het nog steeds een spookstad. We hebben hier ten tijde van de Tsunami een school geholpen met wat wederopbouwprojecten voor scholieren. Schoolboeken, drinkflessen, eten enz. Het hoofd van deze school ken ik inmiddels goed want ook vorig jaar hebben we deze man bezocht en hem ondersteund met geld voor een schoolreisje met de kinderen. Thuis in Nederland hebben we toen per fax nog een schrijven gehad over het hoe en wat van die schoolreis met uiteraard de nodige dank. De school zelf is inmiddels volledig vernieuwd door Unicef. Habantota wordt meestal vergeten omdat het zo enorm ver weg ligt. Ook is het een soort Sahara van Sri Lanka met enorme zoutvlaktes waar de zon dagelijks op brand. Maar goed, het hoofd van de school heeft dus weer met Firnas gebeld omdat hij gehoord had dat de Hollanders weer kwamen. In 2005 had hij ons al om schoenen gevraagd voor de allerarmsten scholieren, alleen toen hadden we geen geld meer omdat we eten, drinken en schoolspullen op prioriteit 1 hadden staan. Het blijkt nu dus (echt ongelooflijk) dat deze kinderen nog steeds geen schoenen hebben. Er zit dus niets anders op om de enorme lange en pittige reis te gaan maken naar Habantota om deze schoenen en nog wat schoolboeken te gaan uitdelen. Het hoofd van de school faxt ons morgen lijsten met namen en aantallen door zodat we precies weten waar we aan toe zijn. Met elkaar besluiten we dat deze school op het moment meer prioriteit heeft dan de lijst die we van de deputy major gekregen

hebben. Je zou het liefst iedereen willen helpen maar je moet nou eenmaal keuzes maken. Eindelijk stoppen we met overleg en gaan een borrel drinken op de verjaardag van m'n vader en m'n vrouw. Proost vanuit de tropen.

19 April

Rond 07:00 kruip ik weer achter de computer. Even krantje lezen en wat dingetjes uitwerken en opzoeken. Na het ontbijt hebben we als eerste een afspraak met het schoolhoofd van de school waar we vorig jaar een wateraansluiting hebben gesponsord en die nu heel graag schoolborden zouden willen hebben. Om toch iets te hebben om op te schrijven om iets uit te leggen hebben ze op het beton met krijtverf een zwart vierkant gemaakt. Ik zie al snel dat dit niet echt werkt. In totaal is er behoefte aan 10 echte borden. We beloven dat we gaan kijken wat we voor ze kunnen doen. Dit is echt één van de armste scholen die ik gezien heb hier in Gintota en ik vind dat ze het verdienen om de borden te krijgen. Tenslotte is educatie het belangrijkste voor de vele kansarme jongeren hier. In de stad hebben we al snel een leverancier gevonden. De levertijden zijn erg lang maar als ik dreig dat ik anders naar een andere winkel ga omdat ik vrijdag vertrek is het opeens mogelijk dat ze over 4 dagen geleverd kunnen worden. De ochtend weer redelijk gevuld met mooi werk voor deze school. Inmiddels is de fax binnen met spullen die nodig zijn voor de school in Habantota. Een enorme lijst. Omdat we ook nog naar de Waterboard moeten voor de wateraansluitingen besluiten we de lijst gelijk mee te nemen en na de Waterboard af te werken. De Rupee koers is vandaag 5 rupees hoger dus we moeten vandaag zoveel mogelijk geld wisselen dan winnen we daar aardig wat geld mee zodat we de voor de school in Habantota zoveel mogelijk kunnen doen. We vertrekken richting de Waterboard om eindelijk de benodigde aansluitingen te regelen.....Weer krijg ik te maken met de bureaucratie van dit land. Dit vreet echt aan mij zeker als je in het bezit bent van voldoende middelen en als je de woon/leefsituatie weet van de mensen waarvoor de aansluitingen nodig zijn. Ruzain heeft al vrij snel door dat ik sta te koken en hij stelt voor om even naar de kust te lopen om een fles koud water te kopen. De warmte, het drukke programma, de tegenslag het is me allemaal even teveel. Na een kwartiertje is het allemaal weer gezakt. We lopen terug naar de Waterboard en morgen zullen de aansluitingen echt geregeld worden beloven ze me. Ik verzeker je dat het goed is dat de dienstdoende ambtenaar geen nederlands verstond.

Goed ,op weg naar het regelen van het volgende project: School in Habantota:

- 55 kindertassen voor de allerkleinsten
- 250 schooltassen voor 10+
- 1000 Pennen
- 500 schoolboeken
- 10 super dozen papier
- 128 paar kinderschoenen

We besluiten dat we eerst de stad gaan afstruinen voor de beste prijzen. Het is weer bloed heet vandaag en drijf nat komen we bij een soort groothandel aan voor schoolspullen. Zelfs Ruzain krijgt bij het uistappen een wegtrekker. Chootan gaat voor ons snel koud water kopen. We willen proberen om hier alles aan te schaffen, mits de prijzen goed zijn. Gelukkig werkt het personeel super met het ons mee en de chef geeft ons een flinke korting op onze grote investering. We maken de deal gelijk rond, alles is op voorraad en iedereen helpt ons mee om de spullen in te laden. Op naar de schoenenwinkel. Schoenen kunnen spotgoedkoop zijn in Sri Lanka maar ik zeg Ruzain dat ik naar een winkel wil die goede kwaliteit verkoopt. Dan maar geen korting maar tenminste wel goede kwaliteit wat erg belangrijk is voor jonge voeten die zoveel moeten lopen. 128 paar schoenen hebben we vrij snel uitgekozen en morgen kunnen we de schoenen afhalen in het magazijn. Inmiddels is het 17:30 en werkelijk totaal kapot rijdt Ruzain de bus naar huis. We hebben allebei even een dippie door de enorme drukke dag, het vele geregeld en de warmte. Thuis aangekomen werk ik de financiën bij zodat we weer weten wat we nog te besteden hebben en daarna schrijf ik alvast een stuk van het verslag van vandaag zodat ik morgenochtend de handen vrij heb.

20 April

Vandaag moet het ons dan eindelijk gaan lukken: Wateraansluitingen. Naseem heeft ons via zijn connecties nog geholpen en aangekomen bij het Waterboard met de nodige papieren en aanvragen blijkt dit toch te helpen. Degene die erover gaat bekijkt alles, keurt het goed, noemt het bedrag en nadat ik betaald heb krijg ik het bewijs met de bevestiging dat a.s. donderdag alles in orde zal zijn. Zo, weer hebben er een aantal gezinnen een menswaardiger bestaan hier in de wijk. Gewoon water tappen en niet meer weet ik hoe ver lopen voor je wat kan tappen.

We zijn gebeld door het schoolhoofd van Hambantota met de vraag of ik zin heb in een jungletocht, iets waar ik alleen maar van heb kunnen dromen. Ze willen dat combineren met onze trip naar de school in Hambantota. Maandag moeten we alles op de school gaan regelen maar als we nou al op zaterdag vertrekken kunnen ze dat regelen voor ons. Zaterdagavond en nacht de jungle in om de slaap en wasplaats van de wilde olifanten te gaan spotten en daarna op wild jagen (wat hier legaal is en noodzakelijk vanwege de wildstand en ook om je te voorzien van eten) en daarna overnachten in een of andere boomhut in de jungle en dan zondag de leefomgeving opzoeken van de jachtluipaarden, krokodillen enz. Ik glunder van oor tot oor, niet alleen een avontuur uit een jongensboek, maar ook de ideale kans om even 2 dagen met wat anders bezig te zijn. Alles wordt in werking gezet om zaterdag rond 14:00 de lange reis te gaan maken naar het afgelegen Hambantota. We hebben alle spullen inmiddels voor de school verzameld en ook de schoenen zijn inmiddels bij Ruzain thuis bezorgd. We huren een bus zodat alles vast vooruit gestuurd wordt naar het hoofd van de school in Hambantota omdat het een gigantische berg spullen is die we onmogelijk zelf kunnen meenemen. Het is rond 13:00 en eigenlijk had ik

heel deze dag vrij willen plannen om eens even lekker te relaxen aan het strand, maar als er nog zoveel geregeld moet worden lig je daar toch ook niet lekker dus helaas pindakaas. Nu we voor Habantota alles geregeld hebben staat Ruzain erop dat ik naar Unawatuna gebracht wordt om daar heerlijk even te gaan zwemmen en relaxen in de oceaan. Ik besluit dat het misschien wel even goed is om dit te doen en na een kwartiertje rijden dobber ik heerlijk in de warme oceaan. Lekker even alleen zonder ellende om me heen en allerlei mensen die van alles aan me vragen. Gewoon lekker met een fles bier en een goed boek onder de palmboom relaxen s'Avonds worden alle voorbereidingen voor Habantota doorgenomen. We gaan met een groep van tien. Er moet nog wel wat geregeld worden zoals kapmessen, geweren (ook voor bescherming), speciale dekens tegen de musqito enz. Iedereen vraagt of ik echt wel in de jungle wil slapen want een guesthouse is zo voor me geregeld, maar ik prakkezeer daar niet over, deze kans laat ik me niet ontnemen. Het is rond 22:00 en we gaan naar bed..

21 April

Vanochtend nog wat dingen geregeld voor de school die we van schoolborden gaan voorzien. Nadat dit alles geregeld is laden we het busje in en vertrekken we met 10 man naar Habantota. Het is een lange reis en na ongeveer 4 uur rijden komen we aan bij het hoofd van de school. Deze man is ook nog eens gids en jachtopziener van de jungle en weet alles van dieren, jagen en de juiste plekken om bijvoorbeeld olifanten te spotten. Het geld wat hij hiermee verdient stopt hij in een apart potje zodat hij hiermee arme gezinnen kan ondersteunen. Van Firnas hoor ik dat Habantota een enorm arme streek is en dat dit vooral komt door het isolement en de zoutvlaktes. De Master ondersteunt veel gezinnen, zowel van zijn normale salaris maar vooral ook van zijn bijbaantje als gids en jachtopziener. Het busje met de gekochte spullen is al gearriveerd, dus de schoolspullen en schoenen staan al binnen bij hem zodat we vrij snel richting de jungle kunnen. Eerst nog even wat boodschappen inslaan om voor vanavond eten klaar te maken. In het pikke maar dan ook pikkedonker rijden we een verlaten weg af richting de plaats waar we gaan slapen. Onderweg zien we al verschillende olifanten. Werkelijk kolossaal om zo'n beest in zijn natuurlijke omgeving te zien. Na 2 uur rijden komen we midden in de jungle bij een open plaats waar een soort hut is gemaakt van palmboom bladeren. Hier kunnen 4 mensen slapen en de anderen moeten buiten onder de sterrenhemel slapen, iets wat overigens geen straf is want die ziet er zo verschrikkelijk mooi uit. Iedereen krijgt een taak om iets voor het eten klaar te maken en er worden verschillende vuurtjes aangemaakt om op te koken. Het is een waanzinnige maaltijd die binnen een mum van tijd op is. Tegen 01:00 uur wordt er gevraagd wie er met het hoofd van de school (iedereen noemt hem netjes Master) meegaat om het ontbijt en avondeten voor morgen gedurende de nacht te gaan "regelen".

Tot mijn verbazing zeggen alleen Chootan en ik ja, de rest haakt af en ziet het niet zo zitten om in het pikkedonker door de jungle te lopen. Zodoende gaan we met

z'n drieën met zaklantaarns, messen en geweer (alleen de Master uiteraard) verder de jungle in. De adrenaline gierde door mijn lijf. Sluipend met zn 3en trokken we erop uit. De Master voorop met een hoofdband met daarin een lamp, daarachter ik en dan Chootan. Om je heen hoorde je de olifanten schreeuwen en boomtakken lostrekken en regelmatig kwamen we oog in oog met ze te staan. Op zich kan dit weinig kwaad als er maar geen jonge olifanten bij zijn. Uiteraard kwamen wij die wel tegen. Zelfs de master schrok, zag ik, dus je kunt wel nagaan dat ik me op dat moment niet echt lekker voelde in het pikkedonker, in the middle of niks. De master maakte één of ander geluid en loodste ons toen gauw uit het zicht van de olifant die een enorm angstaanjagend bulderend geluid maakte. Ik vond het een onvergetelijke belevenis.

Uiteindelijk waren we rond 04:00 weer terug bij de anderen met 4 konijnen en een hert. Samen met Chootan sliep ik onder de sterrenhemel iets wat een uniek gezicht was, zo schitterend was de sterrenhemel. In slaap komen was geen probleem.

Rond 06:00 schrok ik wakker van een lawaai van jewelste, alle dieren waren aan het ontwaken. Ook iedereen van onze groep was wakker dus Chootan en ik hadden een kort nachtje achter de rug. De master was al druk bezig om de buit bak en braadklaar te maken zodat we rond 09:00 al het vlees konden bakken. Om 10:00 zaten we aan een ontbijt van konijn en hert en veel locale inheemse bewoners van de jungle kwamen langs om een hapje mee te eten. Deze mensen moeten dagelijks jagen om aan eten te komen, vannacht hadden ze minder geluk gehad dan wij dus we deelden graag onze buit met hun. Na het ontbijt werd alles netjes schoongemaakt en opgeruimd en vertrokken we richting een gebied waar veel dieren leven. Het was een gebied van 10.9000 hectare waar veel olifanten, jachtluipaarden krokodillen enz leven. Het was een schitterende, onvergetelijke dag. We hadden verschrikkelijk veel lol met onze vrienden Raseek, Naseem en Firnas s' Avonds hebben we in Habantota geslapen vlak bij de master zodat we alle spullen nog even na konden lopen en het programma konden doornemen voor morgenochtend ivm het uitdelen. Het is een beregezellige avond met 10 van die lijpe Sri Lankanen in 1 huis en rond middernacht is eindelijk alles een beetje bedaard en gaat iedereen slapen.

23 April

Om 9:30 komen we aanrijden bij de school en een enorme groep met kinderen zitten klaar en verwelkomen ons. Het liefst zou ik alle spullen die we voor ze hebben door de leraren uit willen laten delen zodat ik op een afstandje kan toe kijken want ik weet me nooit echt houding te geven en het gaat tenslotte om hun en niet om een dankbaar gebaar richting mij. Hier heb ik al eens met Ruzain over gesproken maar de gewoonten zijn hier nu eenmaal zo en het wordt als een belediging gezien als de gever het niet zelf regelt allemaal, zeker omdat hij wel aanwezig is. Er zijn inderdaad veel kinderen zonder schoenen. Het valt mij op dat er ook kinderen zijn die wel schoenen hebben maar schoenen die niet echt geschikt zijn voor hun. Er lopen meisjes van 8 op naaldhakken anderen met zwart gelakte

schoentjes. Jongens op bergschoenen of veel te grote sportschoenen. De master legt uit dat ze vorig jaar een partij 2ehands schoenen hadden gekregen en dat nood dan eenmaal wetten breekt. Of de kinderen blijven op blote voeten lopen, of dan toch maar deze 2e handsschoenen. Na een introductie worden de kinderen naar voren geroepen. Ik zit samen met Firnas en Ruzian vooraan. Er gaan best veel emoties door je heen als je in een klaslokaal zit met 128 kansarme kinderen die s'morgens niet weten of er s' avonds wel genoeg eten op tafel staat. Het is maar een druppel die we met z'n allen op de gloeiende plaat leggen maar wel een verdomd mooie en belangrijke druppel. Ik moet denken aan een regel uit een liedje: Een kind onder de evenaar wordt later vaak een bedelaar, helaas gaat dit gezegde voor veel kinderen hier op ook al ligt Sri Lanka nog net boven de evenaar. Het uitdelen begint en één voor één nemen ze hun schoolspullen en een paar schoenen in ontvangst. Allemaal bedanken ze netjes en werkelijk op elk gezicht staat een enorme glimlach. Super dat we hier weer naar toe zijn gegaan en deze school toch weer wat hebben kunnen helpen. De Master en overige leraren bedanken ons hartelijk. Ook ik bedank hem voor de jungletocht die ik nooit meer zal vergeten. We vertrekken weer richting Galle, een lange en warme reis. In het busje realiseer ik me wat een enorm gaaf weekend ik heb gehad, fantastisch om dit allemaal mee te mogen maken. Jullie moeten je allemaal realiseren in Nederland dat, hoe groot of klein je gift is geweest is, voor een paar eurootjes kan je hier al zo enorm veel goeds doen.

24 April

We beginnen vanochtend vrij vroeg omdat we voor openingstijd de schoolborden moeten gaan brengen bij de school. We huren een vrachtwagen om alle borden mee te nemen en komen rond 08:00 aan bij de school. 250 dol enthousiaste kinderen komen ons zwaaiend tegemoet en gieren het uit van plezier op het moment dat alles uitgeladen wordt. Nadat we uitvoerig bedankt worden door de directie van de school wordt er een hele ceremonie gehouden. Dit duurt wel erg lang en gelukkig grijpt een lerares in en komt er een eind aan de toespraak. Na deze ceremonie moet ik nog mee naar binnen om thee met koekjes te gaan drinken met de school directie. Aangezien ik werkelijk drijfmat was door het lange staan in de zon vroeg ik waarom er eigenlijk geen fan hierbinnen was want zo'n beetje overal waar ik hier geweest ben zie je wel een fan. Het antwoord wat de directrice me geeft zet mij aardig te kakken: Er is GEEN stroomaansluiting op deze school. Deze school ligt vrij achteraf en heeft vrijwel alleen studenten met ouders die uit de allerlaagste klassen komen. Helaas worden dit soort scholen in Sri Lanka min of meer vergeten en worden ze als laatste bedacht bij het vrij maken van budgetten. Ik vraag haar hoe het kan dat de computer die ik in de hoek zie staan dan toch hier aanwezig is en ze vertelt dat de regering vorig jaar elke school een computer heeft gegeven. Zelfs scholen die geen stroomaansluiting hebben. Onvoorstelbaar. Ze kunnen beter voor een aansluiting zorgen. Bij het afscheid zie ik dat er een groep kinderen de borden aan het verdelen zijn maar er lopen er ook op blote voeten. Ik ga terug

naar binnen en de gedachte die door me heen schoot was inderdaad waar. Ook hier is een hele lijst met kinderen waarvan de ouders geen schoenen konden betalen. Ik heb hier zoveel moeite mee en besluit direct te helpen. Ik vraag de lijst. Alle kinderen wil ik zo snel mogelijk in een lokaal bij elkaar zien zodat we meteen de schoenmaten kunnen opnemen. Binnen een uur is alles geregeld. Maten zijn opgenomen en we hebben de bewuste Bata schoenenwinkel gebeld (die ons nog uiteraard kon vanwege Habantota) en s 'avonds om half 6 zou alles klaar staan voor ons. Hier had ik graag m'n vrije middag voor over.

We krijgen via Firnas een verhaal te horen van een timmerman die we vlak na de Tsunami al eens hebben voorzien van gereedschap. Deze man heeft een bouwval wat door moet gaan voor huis en heeft 2 kindertjes een vrouw en zijn zieke vader die bij hun inwoont. Hij is absoluut een vakman en heeft ook goed werk. Waarom dan z'n eigen huis niet goed opknappen. Het verhaal is dat de zieke vader wekelijks medicijnen nodig heeft voor een bedrag van 1600 rupees. Dit is werkelijk een giga bedrag. Gemiddeld verdient men hier 1 tot 2 euro per dag en 1600 rupees is omgerekend ongeveer Euro 10. De man vertelt ons dat hij overal leningen en schulden heeft, vooral bij de apotheek. Medicijnen worden hier niet vergoed. Zelfs maaltijden worden hier regelmatig overgeslagen zodat er in ieder geval medicijnen gekocht kunnen worden voor de oude man. Het word me even allemaal teveel en ik wil even weg uit deze situatie en vraag Ruzain om alle gegevens te noteren van de medicijnen en vlucht weg op m'n fiets. Na 2 weken alles goed te hebben kunnen relativeren wordt het opeens even te veel. Deze situatie zal wel de druppel geweest zijn. Na een flinke fiets tocht heb ik alles even voor mezelf op een rijtje kunnen zetten. Ruzain is inmiddels ook thuis en morgen hebben we alle medische gegevens van de man. We gaan naar de stad om daar de schoenen op te halen en s'avonds zijn we uitgenodigd om bij Fasul te komen eten.

25 April

Ik had deze hele dag vrij gepland maar we moesten eerst nog even de schoenen gaan bezorgen bij de school. Ook krijgen we het medisch dossier van de timmerman in handen en hiermee vertrekken we naar de apotheek. Vanavond om 18:00 krijgen we te horen wat het kost om deze man voorlopig voor meerdere maanden van medicijnen te voorzien zodat hij van zijn verdiende geld wat leningen kan aflossen, eten kan kopen en een beetje kan sparen. Nadat we de schoenen bij de school bezorgt hebben brengt Ruzain me thuis en verplicht me om nu om naar het strand te gaan. Gezien m'n bui is er maar één oplossing om weer wat vrolijker te worden en dat is naar het strand te gaan met Raseek, zegt hij.

We gaan heerlijk relaxen en bier drinken aan het strand zodat ik de eurootjes die ik voor mezelf gekregen heb van mn schoonmoeder hier lekker vandaag kan opmaken .Schitterend azuur blauw water, palmbomen en wit zand. Deze kant van Sri Lanka zie ik helaas veel te weinig maar ik ben ervan overtuigd dat dat ooit nog gaat

komen. De 3 jongens die meegekomen zijn hebben werkelijk de hele middag in het water gelegen. Voor hun is dit echt een uitje en tussendoor koop ik een paar keer een fles cola wat voor hun helemaal het toppunt van luxe is. Na een paar heerlijke uurtjes gaan we weer terug. Net op tijd want de lucht wordt inktzwart. Al vrij snel begint het te vuren en niet veel later barst het dan eindelijk los: De eerste tropische stortbui van het regenseizoen. 3 uur lang komt het water met giga stromen uit de hemel. Overal staan huizen en straten blank. Onvoorstelbaar wat er in een paar uur tijd veranderd. Vanavond geef ik voor alle vrienden een afscheidsetentje in de Indian Hut. Met 10 man gaan we gezellig eten in het populairste restaurant van Galle op dit moment. Er is alleen 1 probleem: daar zien te komen. Om weg te komen uit de wijk waar Ruzain woont is al moeilijk, het huis is gelukkig droog gebleven maar de straat is geen doorkomen aan. 6 man stappen uit en duwen ons busje er doorheen. Op de hoofdweg aangekomen staan 10tallen voertuigen vast in de berm en er zijn behoorlijk wat aanrijdingen. Werkelijk de hele stad is ontregeld en staat blank. Na 1.5 uur tobben (normaal 10 minuten) komen we eindelijk aan en genieten we van fantastisch voedsel en uiteraard willen ze allemaal coca cola. Iedereen heeft uitgebreid gegeten, voor enkelen is het zelfs de eerste keer dat ze uit eten gaan. De rekening: Euro 46. Heerlijk om hier mensen te verwennen. We rijden weer richting huis en totaal verbaasd zie ik dat het water weer bijna verdwenen is. Iedereen loopt weer op straat en het is weer een drukte van jewelste overal. Thuis aangekomen bedankt iedereen en gaat op weg naar huis. Alleen Naseem en Raseek blijven nog even. Raseek wil de laatste slok coca cola en Naseem wil nog de laatste druppel Red Label. Als iedereen weg is kruip ik achter de computer voor de laatste keer deze 2 weken.

Het kantoortje is een aardig 2e huis geworden waar Ruzain en ik alles bespraken en waar ik elke dag de ellende van me afschreef en de financiën bij hield. Toen ik 26 december 2004 het nieuws hoorde dat een Tsunami veel Aziatische landen getroffen had waaronder Sri Lanka gingen de gedachten aan Ruzain uiteraard door m'n hoofd maar ik had nooit verwacht zo'n enorm hechte band op te bouwen met hem en alle anderen. We gaan voor elkaar door het vuur. Het netwerk wat we hier hebben opgebouwd is enorm. Bij de locale politiek, bij de gemeente bij allerlei ambtelijke instellingen, bij invloedrijke mensen in wijken die op de hoogte zijn van situaties bij bepaalde families ,overal hebben we wel contactpersonen waarvan we weten dat als er wat gevraagd wordt het gegrond is. Ruzain die met zijn goudeerlijke hart streng maar rechtvaardig handelt in veel moeilijke situaties en zich er donders goed van bewust is dat het geld waarmee we hier bezig zijn een gift is van bijzondere mensen die ons samen het vertrouwen geven om zijn land en bevolking te helpen. Uiteraard zijn onze bezigheden hier druppels op een gloeiende plaat maar veel druppels kunnen die gloeiende plaat ietsjes af laten koelen. In de 4 keer dat ik in Sri Lanka geweest ben, ben ik ervan overtuigd dat we met z'n allen en dan bedoel ik de mensen hier maar zeker ook JULLIE d.m.v.jullie hulp, voor veel families de toekomst weer een beetje dragelijker hebben kunnen maken. De

glimlach die een gezin of kind heeft op het moment dat Ruzain en ik vertrekken na ons gedane werkt is voor mij GOUD en onbetaalbaar.

Het slapen hier bij de gewone bevolking en in een alledaagse wijk waar je gewoon 1 bent met iedereen in het dagelijks leven laat je veel meer proeven van de sfeer en de situatie in zo'n land. Een land waar ik dankzij m'n ouders kennis mee heb gemaakt en waarvan ik dacht: "wat zoeken ze daar toch," als ze er weer heen gingen want Azië trok me nooit, maar nu een land waar ik een bijzondere relatie mee heb en waar bijna dagelijks m'n gedachten naar toe gaan Een land wat er nooit bovenop zal komen en altijd een ontwikkelingsland zal blijven, maar ook een land waar ik dankzij jullie voor heel wat mensen weer wat glans heb mogen geven aan hun leven.

Het zit erop voor nu, 2 weken alleen aan de slag geweest zonder die vertrouwde ouwe man naast me. De borrel die we samen dronken en het van je afpraten van de ellende heb ik zeker gemist. Ook het nuchtere en relativerende advies wat pa kan geven. Soms, als er eens een traan vloeide hadden ook de jongens moeite met hun emoties en wisten we van elkaar dat we even tijd voor ons zelf nodig hadden.

Het is me niet tegen gevallen zo alleen en ik denk dat het de band met de jongens hier nog hechter heeft gemaakt. Morgen rond 15:00 vertrekken we richting Colombo. Middernacht vlieg ik naar Frankfurt en dan hoop ik de andere ochtend in A'dam veilig te landen. Een moeilijk afscheid, maar zeker weer tot ziens.

Jullie allemaal super bedankt voor alle steun in wat voor vorm dan ook, ma die de financiën regelt en m'n verslagen verwerkt en speciaal Suus, die me de vrijheid geeft om steeds weer m'n passie hier uit te voeren.

Het was super.